

holde sig neutral — at denne derved havde ifinde at give Regjeringen en, om ogsaa svag, Støtte. Jeg troer rigtignok, at man meget godt kan erklære sig neutral i denne Sag, uden i mindste Maade at ville støtte det nærværende Ministerium. Jeg troer, at der er andre i Adressen selv liggende Grunde, som gjøre, at man kunde erklære sig neutral i denne Sag. Der er i Adressen udtalt en bestemt Formening om, at Ministeriet har ladet det være tvivlsomt, om det havde den Mening, at Grundlovsforandringer kunde ske uden Rigsdagens Medvirkning. Den ærede Forslagsstiller var virkelig meget billig imod anderledes Tænkende ved den forrige Behandling; thi dengang sagde han, at han meget godt vidste, at der var Andre, der havde en anden Mening herom end han, og han sagde ikke, at dette var absolut urigtigt; ja, forsaavidt han nu idag siger det Modsatte, saa er han jo gaaet Skridt frem til mindre Billighed med Hensyn til anderledes Tænkende.

Jeg har allerede forrige Gang . . . (Karm og Hosten) . . . Jeg haaber, at Forkjølelsen snart gaaer over hos de ærede Tilhørere, og saa skal jeg begynde igjen.

Jeg har allerede forrige Gang udtalt, at jeg ikke nærede nogen Tillid til dette Ministerium, men at jeg havde ganske andre Grunde dertil end dem, den ærede Rigsdagsmand har fremsat i sin Adresse. Jeg fremhævede forrige Gang, at Ministeriet havde i sin Midte en Mand, som aldeles ikke forstod sig paa sin Forvaltningsgreen, og ikke kunde gjøre Regnskab for de Midler, som han i saa rigt Maal anvender, men at Ministeriet desuagtet holdt fast paa ham, og at det ikke var usandsynligt, at han var en af de medvirkende Kræfter til, at ingen Overenskomst kunde komme istand, da jo det Punct, hvorpaa Overenskomsten formelt strændede, angik ham. Havde dette ikke været fremsat her i Thinget som Noget, der nødvendigvis maatte vedtages, for at et andet Punct skulde kunne blive vedtaget, saa antager jeg, at dette andet Forslag, siden der

var 57 Forslagsstillere, vilde være blevet antaget her i Thinget, og at der altsaa vilde være kommet en Overenskomst istand imellem Regjeringen og os. Jeg kan altsaa ikke tiltræde den Adresse, som den ærede Forslagsstiller her har fremsat, af de Grunde, som han har anført deri; og, uagtet jeg ikke vil gjøre et Skridt, der kan see ud som et Tillidsvotum til dette Ministerium, saalænge denne Mand er Medlem deraf, saa er jeg dog kommen i meget stor Forlegenhed, idet jo nemlig Ministeriet senere har optaget det Forslag, som her er fremsat af den daværende ærede Drøfter (Tscherning); og som i det Væsentlige havde samme Indhold som et andet, jeg selv har fremsat her i Thinget. Man vil altsaa see, at det jo vilde være høist besynderligt, hvis jeg vilde erklære Mistillid til Ministeriet, fordi det havde optaget et Forslag, som jeg selv har troet burde være vedtaget. Det er nu min Overbeviisning, at, dersom ikke den Samling af Mænd, der hidtil har staaet med hinanden for at gennemføre 28de Januarrescriptet i sine Consequenser, var bleven adspaltet ved de sidste Begivenheder — jeg skal aldeles ikke beskylde Noget for, at det er skeet, — jeg siger kun, var det Factum ikke indtraadt, saa troer jeg, at vi aldrig vilde være komne i den Stilling, hvori vi nu ere. Nu ere vi engang i den, og vi maae ud af den; det har endogsaa den eneste Mand, som har Tillid til Ministeriet, eller som udtalte at han har Tillid til Ministeriet, erklæret. Han har imidlertid ikke stillet nogen Modstands Kane op imod dette Forslag; havde han gjort det, saa havde jeg sluttet mig til ham. Nu har han erklæret sig saaledes, at han stiller sig ganske ligegyldig til Sagen; han har erklæret, at han vilde stemme for Adressen, ikke som et Mistillidsvotum, men som en Nødvendighed; at han kan afholde sig fra at stemme efter Forslagsstillerens Anmodning, har han sidst erklæret. Det er min Natur imod, ved et saa vigtigt Spørgsmaal som dette ikke at erklære mig bestemt.